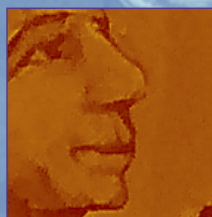

DOBŘÁ ADRESA

Z obsahu

Wikipedie starého nekňuby

Známkomluva

Polemika Martina Puskelyho

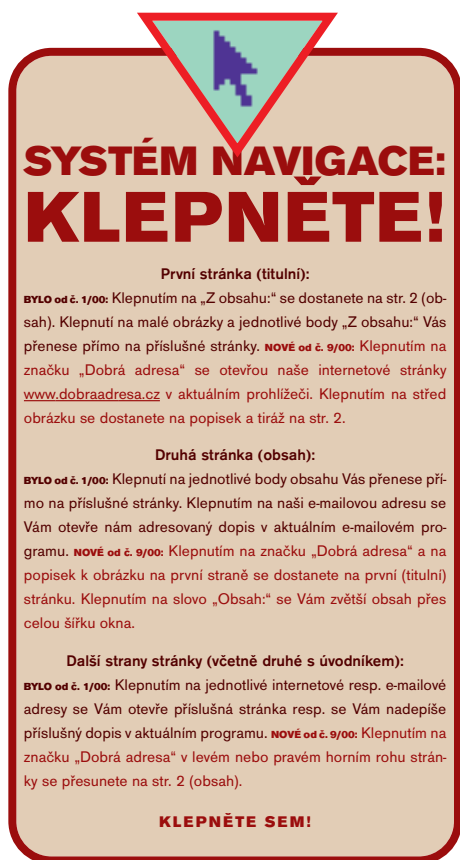
Obsah:

O čem se (ne)mluví

- Jakub Šofar: **Wikipedie
starého nekňuby** (4)
**Obrazová kronika papá
Razziho** (8)
Jiří T. Král: **Královiny** (14)
Martin Puskely: **Užitečný
strážce občanského
dobra? a Neúspěšný
pokus v roli arbitra** (16)
**Liszt a Wagner
v Piešťanech** (20)
Martin Groman: **Žeňte ho
sviňským krokem** (22)
Tašo Andjelkovski: **Mirny**
(24)
Reflektor mladých (27)
Michal Šanda:
**Z antikvariátních
banánovek
– Známkomluva** (28)
Zdeněk Mitáček: **Podél
trati** (32)

Příloha

- Václav Engler: **Žít** (34)

**SYSTEM NAVIGACE:
KLEPNĚTE!**

První stránka (titulní):
BYLO od č. 1/00: Klepnutím na „Z obsahu:“ se dostanete na str. 2 (obsah). Klepnutí na malé obrázky a jednotlivé body „Z obsahu:“ Vás přenesou přímo na příslušné stránky. **NOVÉ** od č. 9/00: Klepnutím na značku „Dobrá adresa“ se otevřou naše internetové stránky www.dobraadresa.cz v aktuálním prohlížeči. Klepnutím na střed obrázku se dostanete na popisek a tiráž na str. 2.

Druhá stránka (obsah):
BYLO od č. 1/00: Klepnutí na jednotlivé body obsahu Vás přenesou přímo na příslušné stránky. Klepnutím na naši e-mailovou adresu se Vám otevře nám adresovaný dopis v aktuálním e-mailovém programu. **NOVÉ** od č. 9/00: Klepnutím na značku „Dobrá adresa“ a na popisek k obrázku na první straně se dostanete na první (titulní) stránku. Klepnutím na slovo „Obsah:“ se Vám zvětší obsah přes celou šířku okna.

Další strany stránky (včetně druhé s úvodníkem):
BYLO od č. 1/00: Klepnutím na jednotlivé internetové resp. e-mailové adresy se Vám otevře příslušná stránka resp. se Vám nadepíše příslušný dopis v aktuálním programu. **NOVÉ** od č. 9/00: Klepnutím na značku „Dobrá adresa“ v levém nebo pravém horním rohu stránky se přesunete na str. 2 (obsah).

KLEPNĚTE SEM!

Na titulní stránce: Papá Razz, Hokej, (k článku na str. 8)

Dobrá adresa, kulturně-společenský časopis na internetu, číslo 2, ročník 12. E-mail: dobraadresa@firstnet.cz. Vydávají Přátelé Dobré adresy. Šéfredaktor: Štefan Švec. Zástupce šéfredaktora: Štěpán Kučera. Redakce: Marie Böhmová, Václav Dvořák, Martin Groman, Michal Šanda, Jakub Šofar, Petr Štengl, Martin Vokurka, Pavel Voňka. Grafická úprava a výtvarná redakce: Jakub Tayari. Výstavba internetových stránek: Libor Koudela. Neoznačené fotografie archiv redakce, kresby Corel Corporation. Časopis vychází s laskavou podporou Ministerstva kultury České republiky a Nadace Český literární fond. Redakci nevyžádané rukopisy, kresby a fotografie se nevracejí. Technická podpora studio Grafin a FirstNet a. s.

Literární zádrhel

Jaroslav Žila

* * *

Muž
s pohledem děcka
ráno zvonívá u mých dveří
a radostně se ptá:
Nemáš včerejší noviny?

Komentář k básni

K sousedovi
chodím si půjčovat noviny
dává mi je mezi dveřmi
a zatímco čtu doma kulturní přílohy
on smolí včerejší básně.

Karl Thurgau von Jabkowicz

Naš. mil.

úno. je krát. měs. A prot. i úno. DA bud.
krát. Ale hut.

Š. Š.

Báseň měsíce

40. 12. 1948. 6/1

O b š e n í k .

Místní organizace KSČ, org. 8.2 ve Staré Vsi svolává tímto schůzi na den 10.12.1948 přese v 7 hodin večer ve Starém výboře.

Program :

- 1./ Hlásiti se kdo by chtěl působiti jako soudcové, profesoři a pod.
- 2./ členové, kteří by se hlásili jako důstojníci a povodní.
- 3./ členové, kteří by se hlásili jako členové SNB.

Mohou to býti jen dělníci neb malorelníci, a mohou míti jen obecnou školu.

Jednatel : Místní organizace KSČ Stará Ves II.
Erael Heitel v.r. Místopředseda: Raimund Koutný v.r.

Tento článek z oblasti **historie** **potřebuje úpravy**. Můžete Wikipedii pomoci tím, že ho **vy**
Jak by měl článek vypadat, popisuje stránka **Vzhled a styl**.

Jak by měly články vypadat, popisuje stránka [Vzhled a styl](#).

Wikipedie

Prvky vzniku plánu

po něm, co Marshall nastoupil na ministerstvo zahraničí, musel řešit celou řadu zahraničněpolitických a vojenských problémů. Na únor 1947 jednání došlo ke shodě demokratů i republikánů v otázce podpory zmiňovaných zemí. Na jejich podporu byla vyčleněna částka 400 milionů dolarů. Marshall čím dál tím více pozornosti upíral k hospodářské situaci válkou zničené Evropy, kde byly desítky milionů lidí bez práce a nálety zničily zdroje peněz, aniž by existovala nějaká širší koncepce. Částka zaslaná Řecku a Turecku byla pouze výrazem akutní potřeby. Pokud by se nepodařilo najít řešení, nejspíš byl také vývoj v Německu. Zde Stalin zdržoval veškerá jednání o jeho novém uspořádání. Byl si velmi dobře vědom, že čas hraje pro něj. O všechno si Marshall, který již během svého působení v Číně získal další zkušenosti s komunisty, uvědomoval. Hospodářská situace v Evropě se nevrátila k předválečnému stavu. Zdroje v rámci UNRRA byly naprosto nedostačující a zahrnovaly pouze potraviny a léky pro ty nejzoufalejší situace. Jeho rozhodnutí o poslání generála Marshalla mělo velký význam. Jeho renomé mu umožnilo významným způsobem ovlivňovat Kongres. Než však mohl využít svého vlivu, zemřel v Moskvě George Kennan.

Jednání

Když byl plán hotov, bylo nutné jej také patřičně prezentovat. Ideální příležitost se naskytla 5. června 1947, kdy měl Marshall převzít čestný hladu, chudobě, zoufalství a chaosu.¹⁰ Jeho cílem pak mělo být „obnovení fungující světové ekonomiky, která umožní vznik politických a sociálních

Na tento projev zareagoval Marshallův **britský** protějšek **Ernest Bevin**, který okamžitě kontaktoval **Francouze** a **Sověty** a nabídl společné setkání početnou delegaci v čele s **Molotovem**. Po týdnu jednání však konferenci opustila. Odchod sovětské delegace sice vzbudil obavy, ale na druhé

Protože Marshall vyžadoval, aby iniciativa vyšla z Evropy, sešli se evropští zástupci na tzv. 2. konferenci v Paříži. Zde se setkali zástupci 17 států vyžadovat. Po složitých jednáních, kdy každý stát své skutečné potřeby nadsadil, byla stanovena částka 19 miliard dolarů.

Nyní záleželo vše na tom, zda se Marshallovi podaří přimět Kongres k takovýmto výdajům. Zejména se dal očekávat tvrdý střet s konzervativní frakcí, která tento plán pomůže i americkým výrobcům.

Předložení plánu kongresu

Neutralita této části je **zpochybněna**. Podrobnější zdůvodnění najdete v [diskusi](#).

Informace pro vkladatele šablony: Vložte prosím na diskusní stránku zdůvodnění vložení šablony.

sem starej a nerudnej, o tom se ví. Takže na srdci mám asi tohle:

Hledal jsem rychle něco o přijetí a nepřijetí Marshallova plánu Československem. I zašel jsem na otevřenou encyklopedii Wikipedie. Na horní liště stálo připomenutí: Tento článek z oblasti historie potřebuje úpravy. A bla bla bla. To je asi tak otevřená encyk-

lopedie, že když do ní něco strčíte, tak z druhé strany zase něco vy-
padne, nebo co?

Zhruba v půlce článku je upozornění: **Neutralita této části je zpochybněna**. Tak vás pozvou na návštěvu diskuse. A tam si uvědomíte, jak těžce se vyrábí historie, aby zůstala objektivní.

Jenže být v historickém popisu objektivní může být akorát tak
řezačka na proutí, a to kdo ví jestli. Nacpat někam data umí každý
makak, který má korespondenční univerzitu. Ale vyrobit z nich in-

Wikipedii! Nejlepší autoři získají netbook!

přísíto.

organizovaně zabezpečit americké úsilí pomoci poválečné Evropě. V důsledku odmítnutí ze strany zemí východního bloku byl

1948–1952 poskytly **Spojené státy** v rámci tohoto plánu západní Evropě pomoc ve výši přibližně 13 miliard dolarů. Marshallův plán pomoci zabezpečily vliv a prestiž v Evropě, která se postupně rozdělila na bohatnoucí Západ a zaostávající Východ.

[editovat]

ové schůzce s Trumanem, Achesonem a senátorem Vandenbergem museli jednat o situaci v **Turecku** a zejména v **Řecku**.
milionů dolarů.

há města. Uvědomoval si, že politická stabilita jde ruku v ruce s prosperujícím **hospodářstvím** a že není možné stále posílat do Evropy, avšak situace nelepšila, hrozilo nebezpečí šíření **kunismu** do západní Evropy. Nebezpečná situace byla nejen ve Francii a Itálii, kde byli komunisté dokonce ve vládě, ale i v Německu. A podle tradičního komunistického hesla „čím hůře, tím lépe pro nás“ čekal, že mu silící komunistické hnutí v Německu zajistí kontrolu nad touto zemí.

Evropě byla zoufalá. Do toho ještě přišlo hrozné sucho v roce 1946 a nesmírně krutá zima v roce 1947. Tu pocítila zejména severní Evropa. **OSN** neměla zdroje na

svůj vliv na Kongres, musel nejprve připravit plán na pomoc zničené Evropě. Důležitou roli měl sehrát Politický plánovací štáb. Do jeho čela byl postaven bývalý vyslanec

[editovat]

oktorát na **Harvardově univerzitě**. Při této příležitosti pak přednesl svůj slavný projev. Ten nebyl podle Marshalla namířen „...proti žádné zemi ani doktríně, ale pouze proti existujícím podmínkám, v nichž mohou existovat svobodné instituce.“

ání v **Paříži**, kde by se mělo o amerických návrzích jednat. Jednání v Paříži začala **23. června 1947**. Sovětská strana sice tento návrh nepřijímala, přesto vyslala delegaci. Na straně Spojených států si spousta delegátů oddychla, neboť jednání bez účasti komunistů dávalo větší šance na konečnou dohodu.

států včetně **Německa**, které zde jednalo v sestavě zástupců jednotlivých okupačních zón. Každý stát měl zde vypočítat své individuální výdaje, které bude od Spojených států

ním **republikánským** křídlem. To jako tradičně prosazovalo omezení výdajů, snížení daní a vyrovnaný rozpočet. Marshall se proto snažil kongresmany přesvědčit, že

[editovat]

formace, to je umění. A v tomto případě jsou lepší informace, se kterými nesouhlasím a můžu se proti nim vymezovat, než syntetické nesouvislé řazení popisů. Tak tam vstupme, do té diskuse.

(Text neopravuji, pouze strojové uvozovky, které mě strašně rozčilují – a hle, už v tom nejsem objektivní a otevřený.)

Diskuse: Marshallův plán

Z Wikipedie, otevřené encyklopedie

Skočit na: Navigace, Hledání

Rozhodne proti slození, marshalluv plan byl významnou veci, která si clanek zaslouzi – Vrba 17.15, 13. 7. 2008 (UTC)

Já to chápu tak, že úmysl je nahradit kapitolu Marshallův plán v článku o Marshallovi stručným textem a samostatný článek naopak rozšířit. Asi by to chtělo nějak upřesnit šablonu „sloučit“

Tohle je přesně ten
případ, kdy
„otevřenost“ je
vražedná a kdy
pitomost, ta věrná
družka nadšení, a já
to nadšení lidem, kteří
se tomuhle projektu
věnují, neupírám,
vítězí vysoko na body.
Tohle je jedna
z variant, jak by mohla
dopadnout přímá
demokracie, a proto
se toho děším.
Politická korektnost,
boj za neobjektivnější
objektivitu... Ne,
chlapci, myslím, že až
budu příště něco
hledat, tak se vrátím
ke klasickému
zpátečnickému
způsobu...

v obou člancích, není jasné, co se má kam přemístit. Se zrušením samostatného článku také nesouhlasím. – Kubajzz 17.32, 13. 7. 2008 (UTC)

Aha to by mohlo být, to me nedoslo. – Vrba 19.19, 13. 7. 2008 (UTC)

Ano, myslel jsem to tak, že dojde k významnému rozšíření tohoto článku na úkor obecnějšího Marshalla. – Limojoe 11.45, 14. 7. 2008 (UTC)

Rozšířit tento článek a zestruchtit kapitulu u Marshalla. Nic tomu nebrání. – Tomas62 16.44, 6. 4. 2009, (UTC)

Vážení, ten článek je sice dostatečně informativní, ale chtěl bych napadnout jeho neutralitu. Výroky typu „...byl také dalším krokem vedoucím k rozdělení Evropy a studené válce. To však nebylo Marshallovou chybou. On připravoval plán obnovy pro všechny, kteří o to budou stát. To, že Stalin ještě více k sobě přitáhl své satelity a napomohl tak rozdělení Evropy, však padá výhradně na jeho hlavu, nikoli Marshallovu“ jsou prostě podjaté. A to rozhodně nejsem komunista, natož stalinista. Takhle se prostě encyklopedie psát nedá. Tohle je propaganda. – BrutalniBagr 19.45, 6. 7. 2009 (UTC)

Domnívám se, že máte pravdu v neobratnosti formulace (osobní styl), ale fakticky se blíží realitě. Podle mne jde jen o formulaci, nikoli o význam. Kdyby bylo formulováno tak, že reakce Stalinova vedení Sovětského svazu na tento plán, jež vnímalo jako ohrožení své vlády ve východní a střední Evropě, byla dalším impulsem k rozdělení Evropy. A všichni víme, že tento proces vyústil ve vznik závislých socialistických satelitů Sovětského svazu, ovládaných a řízených ekonomicky a politicky (a v případě potřeby i vojensky – Maďarsko, ČSSR) – což by mělo být v tomto místě také zmíněno. – Komentator 6. 7. 2009, 20:09 (UTC)

Vždyť je všeobecně známé, že bylo úmyslem otce Marshallova plánu Kennana, nabídnout plán i státům v sovětské sféře vlivu, mimojiné i proto, aby za toho „špatného“ byl označen Sovětský svaz, pokud svým satelitům zakáže se na něm podílet. To se i stalo, předpoklad se naplnil, čehož Američané využili ve své argumentaci totalitarismu v SSSR. – Kacir 6. 7. 2009, 20:30 (UTC)

Vážení spoluwikipedisté, mám za to, že je jaksi zbytečné diskutovat tady o tom, kdo a čím a proč vyprovokoval studenou válku a jakou roli v ní sehrál Mashallův plán. Věřte mi, že podobné diskuze osobně vedu velice rád, debatou se přeci rozšiřuje vzdělání. Nicméně na diskuze o vině a nevině jsou jiné servery. Wikipedie by neměla nic a nikoho soudit, měla by pouze popisovat. Zkusme historii více prezentovat a méně vykládat... Navrhuji toto: buď se v tomto článku soustředíme vyloženě na soupis historických a dobře průkazných faktů a tím skončíme, nebo k těmto faktům přijme další kapitolku nazvanou třeba Teorie okolností a důsledků Mashallova plánu a tam dejme stejný prostor všem výkladům, které bude kdo ochoten napsat. – BrutalniBagr 7. 7. 2009, 21:05 (UTC)

Já taky moc nepochopil, co přesně tím chtěl Kacir říci. O to ale moc nejde. Máte pravdu, že Wikipedie by neměla nikoho soudit. Z Vámi navržených možností jde ale použít jen tu první: vzít pouze informace, které už někdo publikoval. Druhá varianta – dát příležitost výkladům – tady není možná. Máme na to jedno z mála závazných pravidel: Žádný vlastní výzkum – Packa 7. 7. 2009, 21:44 (UTC)

Kacir reagoval informací na záměr oslovit i země sovětského bloku, v reakci na daný zvýrazněný text. Naopak nezabýval se procedurální stránkou věci podjatosti textu. Výklad možný je, stejně jako kritika, ovšem

jen na základě doložení věrohodných zdrojů. V tomto případě by měl být k danému textu dodán věrohodný zdroj, pokud nikoli pak by měl být smazán či reformulován ve smyslu nezaujatého pohledu. – Kacir 7. 7. 2009, 21:55 (UTC)

Jistě, v tom se shodneme. Myslel jsem výklady tak, jak je navrhoval BrutalniBagr: ...prostor všem výkladům, které bude kdo ochoten napsat – Packa 7. 7. 2009, 23:08 (UTC)

Souhlasím. Pokud by mělo zůstat (pochopitelně jinak formulováno,) uvedené tvrzení, musí být doloženo (a protože jde o „soft“ fakt – tak dobrý dokladem, např. příslušným rozhodnutím politbyra UV KSSS apod.). Jistě není možné nechat formulaci „vina padá na hlavu“ apod. Ale plány sovětského vedení a jejich důsledky v sovislosti s Marschalovým plánem tam jistě patří. Jde jen o to najít někoho, kdo je fundovaně doplní. – Komentátor 8. 7. 2009, 08:53 (UTC)

V historii můžete zpochybnit prakticky cokoliv, co není přímo fakt. Existuje celá řada článků přímo v encyklopediích, které jsou prostě jen výkladem některé části lidských dějin. Rozhodně nemá cenu psát do článku, že je zpochybněna neutralita toho či onoho. Mnohem lepší by bylo prostě do článku zahrnout větu v podobě: např. podle výkladu toho a toho je to tak a tak, ale přitom existují přirozeně i jiné výklady. K tomuto také poslouží poznámkový aparát, aby naše výklady nějak doložil, či odkázal na jeho autora a tím tomuto výkladu dodal jakousi neutralitu. Historii nelze vykládat tzv. neutrálně, protože v našem výkladu bude vždy obsažena nějaká koncepce přístupu k té dané problematice či dokonce k celé historické vědě. A pokud se někomu do článku nechce psát všechny výklady, vůbec to přeci nemusí vadit. Stačí jen upozornit na to, že jde pouze o výklad a nikoli o fakt. Není přeci možné v každém článku, který se váže

k historii dodávat veškeré přístupy, výklady apod. To pak bych namítal, že mnoho článků postrádá výklad marxistický, liberální, konzervativní a já nevím co. P. S. Omlouvám se za takto neodbornou poznámku (ve smyslu wiki odbornosti), ale jako historik jsem těmto poznámkám nemohl jen tak přihlížet. – Tento nepodepsaný komentář přidal/a 88.100.138.174 (diskuse • bloky) 16. 8. 2009, 14:44 SE(L)

Já souhlasím s uživatelem BrutalniBagr. Přímo bych řekl, že se Spojené státy americké protěžují (a nejen tady). A v článku ještě některá fakta chybí: například, že na samém konci války Američani záměrně bombardovali plzeňský podnik Škoda, aby chom přistoupili k Marshallovu plánu, a to v podobě, že oni nám milostivě opraví, co nám zničili, a za to jim budeme dávat zadarmo svůj uran. Jenže toto se tutlalo, Američani to nepřiznali, a tak to skoro nikdo neví. Rovněž nejsem komunista, ale americký imperialismus je hrozným nebezpečím. Na oko dělají hrozně líbivou politiku, jenže důsledky jsou pak strašné. – TomasEvropan 21. 2. 2010, 11:59 (UTC)

Nejde opravdu o to, jestli osobně považujeme *americký imperialismus za hrozné nebezpečí*. Musíme zachovávat Ověřitelnost – tedy psát jen to, k čemu najdeme zdroje, i když ty zdroje mají na věc třeba jiný pohled než my. – Packa 21. 2. 2010, 13:03 (UTC)

Já to chápu, ale že není americký imperialismus nebezpečný? OMYL! Uvedu na příkladech. V iránsko-irácké válce stáli na straně Saddáma Husajna, kterého dokonce vybrazbrojili, ale všichni víme, jak skončil. Američani podmiňovali svůj vpád do Iráku s tím, že Irák vlastní zbraně hromadného ničení. Nic tam nenašli! Jestli máš trochu paměť, měl bys to vědět. Za další: „Americký omyl“, že Američani v tzv. Operaci trvalá svoboda kromě Jugoslávie bombardovali

i Bulharsko. Každý nezaujatý pamětník ti to poví. Za další: bombardování Prahy místo Dráždan. Tady je právě problém v tom, že Američani tohle dokážou udržet v tajnosti, hlavně to, jestli šlo o záměr, či nikoliv, a pak o tom nejsou písemné zdroje. Jinak já chápu (nejen) tvůj postoj, že by měla být fakta podložena zdroji, určitě je to dobré. Ale dívejme se kolem sebe a vnímejme věci pozorněji. – TomasEvropan 21. 2. 2010, 17:06 (UTC)

Omlouvám se, jestli jsem to provedl nevhodně, či jsem se někoho dotkl. Nebylo to mým úmyslem. Ale zkusme být ještě pozornější. – TomasEvropan 21. 2. 2010, 17:33 (UTC)

Na tyto věci mám svůj názor a samozřejmě si něco pamatuji, ale tady opravdu nejde o naše názory nebo postoje. Jde o to, napsat sem to, co někdo už někdy napsal. Nic víc. Viz Věrohodné zdroje a hlavně Ověřitelnost. **Dost diskuse o našich názorech.** – Packa 21. 2. 2010, 17:54 (UTC)

P.S. Myslím, že ses nikoho nedotkl, ale diskutuješ o tom, co k psaní článků vůbec není třeba. P.

Tohle je přesně ten případ, kdy „otevřenost“ je vražedná a kdy pitomost, ta věrná družka nadšení, a já to nadšení lidem, kteří se tomuhle projektu věnují, neupírám, vítězí vysoko na body. Tohle je jedna z variant, jak by mohla dopadnout přímá demokracie, a proto se toho děším. Politická korektnost, boj za neobjektivnější objektivitu... Ne, chlape, myslím, že až budu příště něco hledat, tak se vrátím ke klasickému zpátečnickému způsobu – zase použiju nějakou „komunistickou“ nebo „kapitalistickou“ verzi dějin. Tam se aspoň něco dozvím. A u vás u všech si v kolonce dějepis píšou vykřičník.

Jakub Šofar

O čem se (ne) mluví

Obrazová kronika papá Razziho

V sobotu 8. 1. konečně, byť se zpožděním 93 let a dvě hodiny, dorazili na Hrad účastníci Tříkrálového pochodu za monarchii s Petrem Placákem v čele. Přijít dřív aspoň o ty dvě hodiny, vyfotil by je papá Razzi ještě za světla.

TIPSPORT ELH 2010/2011
HC SPARTA PRAHA
HC ENERGIE KARLOVY VARY
 neděle 9. ledna 2011 od 17:00 hodin
 TESLA ARENA, Vystaviště, Praha 7

1932886291

Sektor / Sector
 212 Západ

Rada / Row
 14

Sedadlo / Seat
 38

190,00 Kč

TESLA ARENA

LG
 Life's Good

Na nedostatek státních dotací si stěžují odjakživa umělci a teď od Nového roku nově i sportovci. Papá Razzi se proto vypravil na hokej, aby měl srovnání. Holomajzna je to oboje, akorát že hokejisti za ni mají v průměru 250 000 Kč měsíčně.

Srdečně vás zveme na zahájení výstavy

STÁLE ŽIVÉ ALEŠ RŮŽIČKA

Vernisáž v pondělí
 10. ledna 2011 v 18 hodin

/ Výstavu zahájí prof. František Hodonský,
 zahájí Terezie Kovalová /

GALERIE DOLMEN, ORAŇOVNICKÁ 100/1E, PRAHA 1
 (ul. Vítězslava zlí - 22 13.00 - 18.00)
 Výstava potrvá do 8.2.2011

galerie DOLMEN
 www.galerie-dolmen.cz

V Galerii Dolmen 10. 1. otevřeli výstavu malíře Matěje Růžičky (v pruhovaném svetru). Výstava má název stále živé. Kde se ale na vernisáži vzal tento očividně záhrobní barokní švihák?

Obrázová kronika papá Razziho

O
čem

**Café galerie Černá labuť
Institut umění - Divadelní ústav**

si Vás dovoluji pozvat na první vernisáž z cyklu
osmi výstav divadelních scénografů, fotografů a umělců
v roce Pražského Quadriennale 2011

POD KŘÍDLY ČERNÉ LABUTĚ

Vernisáž se koná v pondělí **17. ledna 2011 od 17h**
v **Café galerii Černá labuť**

Na Poříčí 25, Praha 1, 8.patro
otevřeno pondělí – pátek 10–22h (v den představení do 18h)
Výstavu uvede kurátor Jiří Tmka a potrvá do 4. 3. 2011
www.cernalabut.cz www.idu.cz

Adam Novák KAVÁRNA MIKROKOSMOS

Herec a scénograf Adam Novák prezentuje své obrazy v Černé labuti. Na vernisáž mu 17. 1. přišel zahrát na zednické varhany Zilvar z chudobince. Lahví vína na stole bylo pět a postupně Novákovi připili zprava doleva: Bejval Antonín, Jirsák Čeněk a Kemlink Eda.

Obrázová kronika papá Razziho

Státní tajemství podobného kalibru se nepodařilo odhalit ani Julianu Assangeovi. Pohotový objektiv papá Razziho zachytil 27. 1. tohoto muže v okamžiku, kdy vztyčoval telegrafickou anténu, aby na nedaleký Orlík odvyšlal Karlu Schwarzenbergovi instrukce, jakým směrem má vést jednání s ruskou delegací. Faktickým ministrem zahraničí je redaktor Zdenko Pavelka!

Královiny

Blahoslaven nebude papež, ale herečka

Jeden je šťasten, že záranky už nejsou výsadou církví, ale že tak nějak patří všemu lidu. Kupříkladu herečka Nicole Kidmanová připisuje nečekané početí své dvouleté dceři plavání v malém australském městečku Kununurra v době natáčení velko filmu Austrálie. Kromě ní prý v té době otěhotnělo šest dalších žen poté, co si tu zašly zaplavat. Jeden navrhuje, aby se tento úkaz pojmenoval „záraz skupinového plavání“, zkráceně skupináč.

Otázka dne: ‘Ve kterém divadle byste řediteli s chutí rozdupali mobil?’

Několikrát se opakující hlášení v Divadle Kalich: „Děkujeme vám, že si vypnete vaše mobily.“ Jeden svůj mobil vypnul a současně potlačil chuť zakřičet do sálu: „A my děkujeme, že vašimi upozorněními přispíváte ke kultivaci českého jazyka.“ Ovšem možná můžeme být rádi, že v Kalichu svou žádost ventilují verbálně, v písemné podobě by zde jistě ve slově „vaše“ použili „V“.

Otázka dne: Jsou děti lepší vařené, nebo pečené?

Jednoho fascinuje, jak se podvědomé touhy redaktorů promítají do novinových titulků. Na Novinkách.cz nám třeba jedna redaktorka sdělila, že „děti jsou přesolovány již v raném dětském věku“. Pokud se nebudeme zabývat záhadou, jak by děti mohly být přesolovány v raném dospělém věku, můžeme být vděční za upozornění na závažnou kuchařskou chybu. Vždyť už Jonathan Swift věděl, že dětské maso je příliš křehkého složení a nevydrží dlouho v soli. Škoda jen, že v článku chybí nějaký ten recept a rady, jaké v případech dětí používat koření.

Kniha **Nekorektní zápisky** od jednoho z nejbřitčích a nejprovokativnějších internetových glosátorů Jiřího T. Krále právě vyšla v Nakladatelství Petr Štengl.

Otázka dne: Jaké školy vystudují děti ministra školství?

Jeden miluje hraběcí rady. Třeba tu od ministra školství Josefa Dobeše, který vyzval rodiče, aby posílali své děti na učiliště, samozřejmě bez maturity. Vždyť, jak známo, řemeslo má zlaté dno a člověk vyučený v jednom oboru má největší šanci, že během svého života několikrát hladce zvládne rekvalifikaci na jinou práci, pokud už jeho profese nebude potřebná (což se v minulosti stalo třeba sazečům, kteří připravovali formy pro tisk – s nástupem počítačů prostě zmizeli). To je přece jen takový mýtus, že větší šance mají lidé s vyšším vzděláním a že čím jsou restrikce v přístupu ke vzdělání silnější, tím jsou lidé s nižšími příjmy opatrnější a hledají pro své děti jistotu v řemeslech (čímž pádem pak jejich příjmy opět nebudou nijak vysoké). Jen hlupák se může domnívat, že omezováním přístupu k vyššímu vzdělání si elity zajišťují snížení konkurence pro své vlastní děti. Důkazem je fakt, že v čele kampaně pro rozšiřování učňovského školství stojí všichni ministři i s předsedou vlády: dnes a denně ukazují své potomky, kteří přispívají k blahu naší vlasti v profesích instalatéra, elektromechanika či zedníka... Jeden považuje všechna zaměstnání za stejně úctyhodná, pokud jsou vykonávána poctivě, neměli bychom si ale zastírat, o co v kampani za „nedevalvované maturity“ jde především: o staré dobré rozdělení na pány a kmány.

Jiří T. Král

www.kral.bloguje.cz

K dostání u dobrých knihkupců, v distribuci Kosmasu (www.kosmas.cz) a především v knihkupectví Fišer v Kaprově ulici v Praze.

Dejte básníkovi moc, a on vám za neustálého opěvování svobody pořádně zatne tipec.

S kulturou se to má jako se zemědělstvím: každou chvíli to podle zpráv médií vypadá, že za pár dní dojdou brambory nebo knihy, pokud zemědělci či literáti nepustí státu žilou.

Literární časopisy připomínají prostředí levičáckých sekt.

Přestanete-li idioty regulovat, začnou brzy říkat demografie a upalovat čarodějnice.

K čemu je nám takové umění, u něhož nepoznáme, zda obraz zpodobňuje vagínu, nebo řiť?

Jaký úspěch by mohly mít třeba výlety do severokorejských lágrů (autentické mučení za malý příplatek) nebo do některého utečeneckého tábora v Africe (s pří-

ležitostí zhlédnout umírání na tyfus).

Kdykoliv se redaktorka kulturní rubriky Lidových novin Jana Machalická dostane do styku se slovem umění, skončí to vícečetným orgasmem.

Kdyby dnes Adolf Hitler uspořádal tiskovku, jistě by první otázka nějakého novinářského chytrolína zněla: „A jak jste to vlastně měl s tou Evou Braunovou?“

O
č
e
m
s
e
(
n
e
)
m
l
u
v
í

Užitečný strážce občanského dobra?

Reakce na druhý výpad Jiřího T. Krále, uveřejněný
v lednovém čísle Dobré adresy.

Kdyby měl Jiří T. Král v záloze nějakou municí, po přečtení jeho druhé reakce na mé články bych musel napsat, že mu zjevně došla. Jenže je nasnadě, že Jiří T. Král žádnou municí k dispozici nikdy ani neměl. Je jako dítě, které si hraje se stříkácí pistolkou a polemiku považuje za hru, v níž zvítězí ten, komu se podaří vychrlit na „nepřítele“ co nejvíce urážek. Ty ostatně představují jediné „ostří“ jeho výpadů, rétoricky vskutku barvitých, ale už poněkud otřepaných.

Protože ani 12 + 5 stran relativně komplexní argumentace mu neposkytuje tolik materiálu, aby z něj dokázal vylovit nějakou argumentační chybu a analyzovat ji, je zbytečné ztrácet čas formulováním argumentů nových. Omezím se tedy na zjevné omyly v Králových výrocích.

1) *Zlý komunista* a navazující obhajoba v Dobré adrese 11/2010 se věnují literární epistemologii. Nepředkládají žádný ucelenější souhrn pozitivně platných výroků

o povaze některých období dějin. Křečovitá snaha takový souhrn nalézt, vyjádřená jedním konstrukčně nezvládnutým souvětím v Králově novém výpadu, představuje interpretační faux pas.

2) Kritika děl, kterou předkládám, je založena na identifikaci epistemologicky neudržitelných předpokladů.

3) Tyto předpoklady jsou neudržitelné všeobecně, bez ohledu na to, zda se týkají literárního zpracování období komunismu, nebo čehokoli jiného.

4) Kdyby byl *Zlý komunista* ideologicky orientovanou statí, která posuzuje uvedená díla podle toho, zda vyhovují autorově okatě ideologické, dokonce leninské (!) předpojatosti, pak bych jen stěží mohl pozitivně hodnotit například Vieweghova *Báječná léta pod psa* nebo Hájíčkovo *Selské baroko*. Pokud Král nepovažuje tyto autory za nositele jakéhosi leninského kánonu (u tohoto bloggera je možné všechno), musím se ho zeptat, proč přehlíží něco, co je v evidentním rozporu s jeho „vývody“ (a doufat, že pokud se mi rozhodne odpovědět, přestane považovat slovo „idiot“ za funkcionální spojeku).

5) Konstatování, že na určité úrovni abstrakce lze logicky zaujmout vyhraněně negativní postoj ke každému mocenskému systému včetně současné demokracie, neznamená rehabilitaci zločinů spáchaných v tom či onom období. Znamená, že hodnotová měřítko by měla být uplatňována konzistentně a obecně a jako logicky

obtížná partie filozofie by měla být neustále promyšlena a reflektována, a to především na půdě literárních děl, která je mohou zkoumat způsobem, na který samotná filozofie nestačí.

6) Není mi jasné, jak výrok, že děti v období onálepkovaném coby komunistické nekončily jako oběti mezinárodního obchodu s lidmi, implikuje, že dejme tomu politické popravy 50. let byly ospravedlnitelným zločinem. Pokud tuto implikaci považuje Král za logickou (a proto za defektní z hlediska demokratických hodnot), hned z dvojího omylu ho vyvede každý kurz formální logiky pro střední školy, pokud tuto fikci naopak nalézá někde v mých textech, nechť ji konečně doloží logicky přesnou analýzou (citace, rozbor). Bez ohledu na to, jak mizerný je interpret, si však dovolím vyjádřit naději, že únosy dětí a extrémní násilí, kterému jsou systematicky vystaveny, když jsou zneužívány k prostituci a pornografii, nepovažuje za přijatelnou daň za všechna dobra, která mu současný systém poskytuje.

Ve své předchozí reakci jsem upozornil na celou řadu bodů, které, chce-li obhájit svou interpretaci mého článku jako logicky soudržnou, musí Jiří Král objasnit. Ani v jednom případě tak neučinil. Jeho vzteklé invectivy proti kritice černobílých literárních šablon tak odkrývají jiný úhel pohledu, který naznačuje, proč si počíná tak, jak si počíná. Král totiž působí dojmem, že mentálně ještě neopustil období, kdy pubertální chlapi drží palce statečnému Rambovi ve svaté válce proti rudým padouchům a jakoukoli problematizaci této nevyzrálé schematizace považují za scestný nesmysl. Paradoxně tak ideologické pozice, které ztracují šmahem jedné fráze a bez jakékoli analýzy, drží jeden z nejméně disponovaných českých doggerů, a nikoli nedobrovolná „oběť“ jeho snahy být užitečným strážcem občanského dobra. Působivější gól do vlastní branky si lze jen stěží představit.

Martin Puskely

Neúspěšný pokus v roli arbitra

Reakce na výhrady Zdeňka Mitáčka, zveřejněné
rovněž v lednovém čísle Dobré adresy.

Když jsem na blogu *Poděltrati.cz* narazil na první rozsáhlejší reakci na svůj článek *Zlý komunist* (Host 7/2010), nazvaný *K polemice Jiřího T. Krále a Martina Puskelyho*, těšil jsem se, že si po jalových výpadech předchozích oponentů konečně přečtu konstruktivní námítky. Příspěvek Zdeňka Mitáčka mě ovšem zklamal. A to z následujících důvodů.

1) Argumenty *ad hominem* nejsou argumenty, nýbrž přiznání vlastní bezradnosti. Mitáček naneštěstí rovněž cítí potřebu předpřipravit si půdu tímto psychologickým trikem, a to výroky typu, že stať recykluje názory, které recyklují sami redaktoři Hosta (a tudíž je nepůvodní a bezcenná) nebo že se na ní podepsal nedostatek životních zkušeností. Škoda že si nedal námahu, aby doložil, co a po kom je vlastně recyklováno, případně aby vykázal, z jakých životních zkušeností vychází ve své kritice on sám (žádné singulární výroky reprezentují-

cí tuto zkušenost v jeho článku nenacházím). K podobným výpadům patří také obraty jako „pochybné myšlenkové vzory“ (které? Raymond Aron, jenž je v textu *Zlého komunisty* uváděn dvakrát, přičemž podruhé se zřetelným nesouhlasem? Miroslav Baláš, protože stať redigoval, a tudíž ovlivnil její výslednou podobu?), případně analyticky nedoložené a obávám se, že i nedoložitelné tvrzení, že Puskelyho argumenty jsou založeny na tautologickém normativu „když si to myslím, tak to tak musí být“.

2) Celý text *Zlého komunisty* je věnován textovým rozborům konkrétních literárních děl. V odpovědi Jiřímu T. Královi (Dobrá adresa 11/2010) jsem tudíž neměl potřebu je opakovat. Mitáčkovi ovšem uniklo, že Král ve svém příspěvku považuje literárněkritickou povahu stati za pouhou zástěrku jakési rehabilitace komunismu, která je skutečným cílem článku, a literární kritiku zvolených děl považuje za natolik bezvýznamnou, že se nenamáhá věnovat se jedině z konkrétních

Ve svých článcích nekritizují dané knihy proto, že neodpovídají domnělému souboru pozitivně platných výroků o celých režimech, ale proto, že operují s výroky, které patří do epistemologické karantény, ne-li rovnou na epistemologické smetiště. Proto se ve stati v Dobré adrese i v Hostovi tolik řeší povaha abstrakce nebo vztah mezi třídovými a individuálními konstantami. Příležitostný kontakt s „politologií“ slouží k tomu, aby článek splnil svůj negativní účel: vytrhal epistemologický plevel z pole, na kterém spisovatelé mohou vytvořit daleko hodnotnější obraz zobrazovaného. Chce-li autor vyjádřit napětí mezi makrohistorií a mikrohistorií, udělá lépe, pokud jeho postavy budou reprezentovat nikoli ploché šablony v modelovém prostoru, ale mnohohrstevnaté jedince v konkrétních situacích.

analýz. V textu, který vyvrací Královy domněnky, jsem proto nechal literární komparace stranou (žádná jako taková nebyla zpochybněna). Věnoval jsem se tomu, co mi podsouvá „kritik“.

3) Mitáček dále přehlíží, že má reakce na Královy výpady je založena na tvrzeních z kategorie literární epistemologie. Nemá ambice vyčerpát složité relace mezi „komunismem“, „fašismem“ a „demokracií“, jak se chybně domnívá (a pak se cítí kriticky na koni, protože „zjišťuje“, že autor nevzal v úvahu to či ono; pochopitelně, protože žádný ze dvou zmíněných článků o tom není). Ve svých článcích nekritizují dané knihy proto, že neodpovídají domnělému souboru pozitivně platných výroků o celých režimech, ale proto, že operují s výroky, které patří do epistemologické karantény, ne-li rovnou na epistemologické smetiště. Proto se ve stati v Dobré adrese i v Hostovi tolik řeší povaha abstrakce nebo vztah mezi třídovými a individuálními konstantami. Příležitostný kontakt s „politologií“ slouží k tomu, aby článek splnil svůj negativní účel: vytrhal epistemologický plevel z pole, na kterém spisovatelé mohou vytvořit daleko hodnotnější obraz zobrazovaného. Chce-li autor vyjádřit napětí mezi makrohistorií a mikrohistorií, udělá lépe, pokud jeho postavy budou reprezentovat nikoli ploché šablony v modelovém prostoru, ale mnohohrstevnaté jedince v konkrétních situacích.

4) Dokladem tohoto nepochopení je i Mitáčkova závěrečná výtka. Protože má stať je negativně zaměřená (říká, co četní současní spisovatelé dělají špatně, nikoli co mají pozitivně oznamovat), nezabývá se např. Klímovými paměťmi (které navíc nejsou klasickou beletrií).

5) Asi už je zbytečné upozorňovat na četné výroky, kterými v obou článcích uvádím, že a) zrušit šablonu „zlého komunisty“ (protože je šablonou, ať už čehokoli) neznamená přijít s novou šablonou („dobrého komunisty“) a b) že žádná z těchto námitek nepopírá, že se celá řada lidí v uplynulé době dopouštěla neopustitelných zločinů (které ovšem nevyplývají z metafyzické šablony, jakéhosi „komunismu“, ale z daleko konkrétnější motivace a daleko složitějších interakcí). Na úrovni celých režimů pak upozorňuji na to, že -ismy jsou problematické abstrakce, které neumožňují dostatečně rozlišovat, a tím pádem ani analyzovat. Ironií osudu je právě v čísle 11/2010 Dobré adresy otištěn také rozhovor s francouzským spisovatelem Laurentem Binetem o jeho knize *HhhH*, která pojednává o atentátu na Heydricha. Oběma svým kritikům doporučuji, aby si ho přečetli. Autor výslovně říká, že v Heydrichově případě se chtěl vyhnout stereotypu, který nic neprozrazuje, ale naopak zastírá. Cituji: „*Pokud chcete osobnost Heydricha skutečně poznat, nemůžete ho zobrazovat výlučně jako netvora a psát pouze o jeho hrůzných činech... Měl své záliby, někde bydlel, něco rád jedl.*“ „*Nepopírám, že i v mojí knize jsou pasáže, kde Heydrich působí sympaticky. Nemusím snad zdůrazňovat, že pro mě samotného patří k nejhorším možným historickým osobám. Ale nikdo nemůže zabránit zjištění, že se choval*

vládně ke své dcerce, a dokonce si s ní rád hrál.“ Mohl bych pokračovat, ale je to zbytečné, protože Binet tvrdí přesně totéž, co kriticky předkládám spisovatelům současného antikomunistického realismu. (Srovnejme: Podzimek Ireny Douskové mlátí svého syna, terorizuje svou ženu, je odporný i svým vzhledem a nikdy neudělal nebo neřekl nic, co by nebylo zavrženíhodné.) Znamená to snad, že když Binet takový přístup odmítá, rehabilituje nacistické (nebo alespoň Heydrichovy) zločiny – Věřím, že tvrdit něco takového by si nedovolil ani Král, natož znatelně kultivovanější Mitáček.

6) Zbývá se dotknout ještě jedné nešťastné poznámky, která se Mitáčkovi nechťeně povedla. „*Správně zjišťuje,*“ píše ve svém příspěvku, „*že v současné literatuře se píše o komunistech poněkud ploše a šablonovitě, ale dává to za vinu autorům bez toho, že by byl schopen vnímat zákonitosti literární tvorby v širších souvislostech.*“ Tato námitka vyplývá z hrubého nepochopení toho, co znamená slovo „zákonitost“. Nic takového jako zákonitosti (= kauzální relace) literární tvorby neexistuje (pokud autor nechce hájit nějakou extrémní formu redukcionismu). Oponent má patrně na mysli statistické relace, pravděpodobnost, že autor bude pod vlivem osobních zkušeností a běžných tendencí lidského myšlení psát spíše tak a tak, a ne jinak. Ujišťuji ho, že vnímat tyto sklony schopen jsem. Jenže ony neimplikují, že výsledné dílo proto bude mít nějakou uměleckou hodnotu, právě tak jako sklony čtenářů upřednostňovat zjednodušování nejsou a priori legitimní pouze proto, že statisticky převažují. Pak by legitimní a hodnotné musely být svého času i výtvoř socialistickeho realismu, protože i ony zohledňovaly – a zkreslovaly! – určitou životní zkušenost a splňovaly potřeby určité kategorie čtenářů, případně každá literatura, která je v souladu s oficiálním ideologickým kánonem momentálně vládnoucí garnitury a jejích přívrženců (anebo koneckonců každá kniha, která se ocitne na seznamu bestsellerů The New York Times). Postřeh, že spisovatelé nepíší pro potřeby teoretiků, ale pro čtenáře, je příliš banální, než aby se na něm dala vystavět relevantní námitka. Naopak: Mitáček, kterému opět vrážejí nůž do zad konsekvence jeho vlastních tvrzení, nakonec dává tímto způsobem šach sám sobě. Funkcí literární kritiky je upozorňovat právě na to, co schází v architektuře jinak třeba i čtivého díla a vzdaluje ho tak (pochopitelně diskusi podléhajícím) hodnotám spjatým s postavením literatury jako umění s potenciálně nadčasovým významem, kterým přesahuje funkci konzumního produktu uspokojujícího něčí přítomnou potřebu. Každou literární kritiku (snad kromě vysloveně pochvalné) by pak bylo možné tímto způsobem předem odstřelit: výtkou, že kritik nepochopil „zákonitosti“, které autora přiměly psát právě tak, jak psal, a ne jinak. Takovou formu metakritiky Mitáček, doufám, zastávat nechce. Pokud ano, neutrpěl prohru pouze v této myšlenkové partii; mat mu patří ve všech.

Martin Puskely

Jenže ony neimplikují, že výsledné dílo proto bude mít nějakou uměleckou hodnotu, právě tak jako sklony čtenářů upřednostňovat zjednodušování nejsou a priori legitimní pouze proto, že statisticky převažují. Pak by legitimní a hodnotné musely být svého času i výtvoř socialistickeho realismu, protože i ony zohledňovaly – a zkreslovaly! – určitou životní zkušenost a splňovaly potřeby určité kategorie čtenářů, případně každá literatura, která je v souladu s oficiálním ideologickým kánonem momentálně vládnoucí garnitury a jejích přívrženců (anebo koneckonců každá kniha, která se ocitne na seznamu bestsellerů The New York Times). Postřeh, že spisovatelé nepíší pro potřeby teoretiků, ale pro čtenáře, je příliš banální, než aby se na něm dala vystavět relevantní námitka.

O

čten
se
(ne)
mluví

Liszt a Wagner...

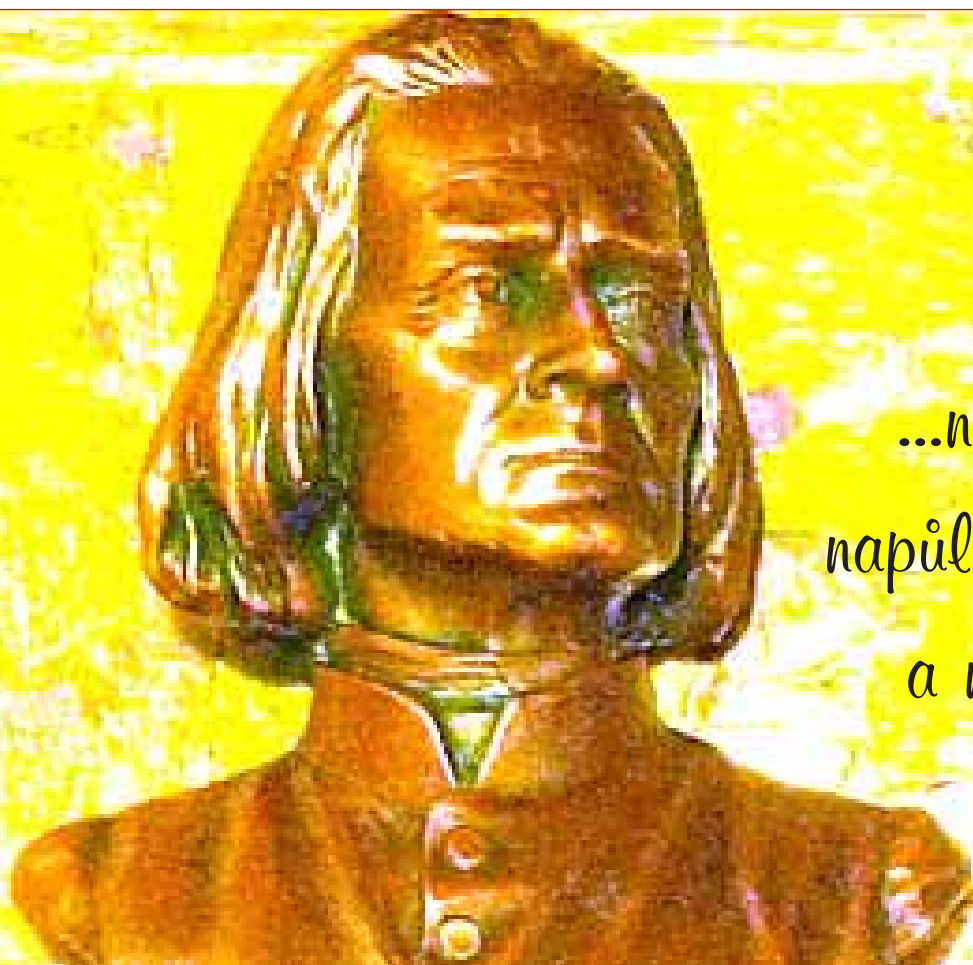
v Piešťanech

1.

*Na Wikileaks
zveřejnili, že jste byl
napůl Polák...*

2.

...napůl Čech,
napůl Francouz
a napůl Žid.

3.

Obrátme
liszt.

O
č
em
se
(ne)
mluví

Žeňte ho sviňským krokem!

Vyšly studie a prameny
k vyhnání sedláků a jejich
rodin v 50. letech

Čtyři dny po únorovém převratu v roce 1948 stál Klement Gottwald znovu na Václavském náměstí. Tentokrát promlouval ke sjezdu československých rolníků a zaháněl jejich obavy ze zavádění kolchozů po sovětském vzoru u nás: „Jednoduše chceme, aby vám už nikdo nikdy nemohl lhát o tom, že se u nás budou dělat kolchozy. Napříště pamatujte, že každý, kdo k vám přijde s takovým šušláním na vesnici, patří k záškodníkům a rozvratníkům (?) a žeňte ho sviňským krokem!“ V únoru 1948 ještě komunisté v Československu nevystupovali s programem tzv. zespolečenštění výroby a vlastnictví v zemědělství oficiálně.

Právě vydaná publikace o akci „Kulak“ čili *Akci „K“* ovšem dokládá, jak celý proces násilného zavádění kolchozů u nás probíhal. A činí tak sice na patřičné odborné výši, ale formou dobře přístupnou i laickému čtenáři, který se s problematikou aparátu strany a práce celého mocenského systému po roce 1948 setkává poprvé. Většinou historici mlad-

ší generace se v knize s podtitulem *Vyhnání sedláků a jejich rodin z usedlostí v padesátých letech* podrobně zabývají mnoha aspekty, které při tomto procesu hrály roli. Jana Burešová v úvodní studii popisuje politický a institucionální rámec kolektivizace, Petr Blažek a Michal Kubálek ve stěžejním textu celého sborníku zevrubně rozebírají samotnou akci „Kulak“. Libor Svoboda, Hana Pexová a Tomáš Bursík přispěli dílčími studiemi o kolektivizaci na Jičínsku, Sedlčansku či Jindřichohradecku. Ukazují, jak málo stačilo, aby se člověk dostal do soukolí státní moci – třeba statkář Antonín Křenek z Lomů u Kunštátu byl vystěhován ze svého hospodářství, protože vystoupil z družstva, kde podle něj špatně hospodařili a málem utýrali jeho koně, o místních jezeďácích prohlásil, že „jsou to kanci“ a „že jim dá do nosu“. Odnesl si za to osm měsíců vězení a doživotní zákaz návratu do své obce.

Druhou půli sborníku tvoří vydané archivní prameny, seznamy rodin odsouzených k násilnému vystěhování, jmenné rejstříky postižených sedláků a jejich rodin připravené a publikované již dříve historikem Karlem Jechem, zde vydané v nové a doplněné verzi.

Konec tradičního venkova

Rozsah celé akce „K“ je až zarážející. Český venkov snad nikdy předtím nezažil takový zásah. Od října 1951 do léta 1953 bylo po-

dle dochovaných materiálů pro vystěhování vytypováno 1888 rodin, nebo jak jim říkaly materiály StB, „rodinných celků“. Celkem se podle historika Karla Jecha jednalo o 8246 osob, z toho 3246 mužů, 2722 žen, 1606 dětí a 672 starých lidí. Akce „K“ ovšem probíhala také živelně, a tak konečné počty lze jen stěží dohledat, historici odhadují, že mohly být až dvojnásobné. Například zpráva pro ministra Rudolfa Baráka uvádí 3000 až 4000 vystěhovaných rodin. Celkem tak od roku 1948 do poloviny 50. let mohlo dojít k vystěhování až nějakých 16 000 lidí.

Neblahý vliv na český venkov měla představa o tom, že stačí aplikovat sovětský model. Představa to byla pro komunistické aparátčiky administrativně jednoduchá a mocensky zajímavá, ale neživotná, protože byla zásadním krokem zpět. Sovětský stát hleděl například na rolníky jinak, než by to odpovídalo naší tradici – nebyli v tamních podmínkách postaveni na roveň s dělníky, protože jak pravila dobová ideologie, mají dvě tváře „pracovníka a vlastníka, a nelze je pustit úplně z dozoru“. Nicméně dobová politika takové nuance neuznávala, a jak dokládá ve své studii Jana Burešová, „do začátku šedesátých let se všem komunistickým diktaturám v Evropě, kromě Polska a Jugoslávie, podařilo kolektivizovat převážnou většinu rolnických hospodářství, ovšem bez propagovaného efektu“.

Velmi brzy se, podobně jako v mnoha oblastech u nás po roce 1948, také v zemědělství rozhořel spor o to, kdo vlastně je za co odpovědný. Petr Blažek a Michal Kubálek ve své studii o akci „Kulak“ mapují právě tyto kompetenční spory a jejich pojetí a pohled na strukturu a organizaci mocenského aparátu je zásadní v tom, že nabourává – podobně jako několik v poslední době vydaných studií na podobné téma – zažitou představu, že KSČ po únoru 1948 ovládla postupně všechny segmenty veřejného i soukromého života a pevně jim dominovala. Jak se ukazuje, situace byla výrazně

složitější a strana v mnoha ohledech nebyla na toto připravena a teprve za pochodu hledala a zhusta nenacházela cesty, jak svůj monopol nastolit.

Základem kolektivizace se stala *Směrnice ministra národní bezpečnosti, ministra vnitra a ministra spravedlnosti ze dne 22. října 1951 o úpravě poměrů rodinných příslušníků odsouzených vesnických boháčů*, která na statkáře nepohlížela jako na jednotlivce, ale jako na celou třídu. Nejradikálněji k jejímu naplňování přistoupilo ministerstvo spravedlnosti, jež v únoru 1950 při svém kontrolním oddělení ustavilo zvláštní komisi, která měla zajistit jednotnou praxi při stíhání zločinů proti JZD. Tato komise se pasovala na arbitra kolektivizace, ale ÚV KSČ její činnost záhy přibrzdilo s tím, že zatím není jednotná strategie, jak proti majitelům často rozsáhlých zemědělských celků postupovat. Objevily se například až *vyhlazovací* návrhy přesídlit kulaky na Krnovsko, zesílit tam nad nimi policejní dohled a patřičně je převychovat. O míře nepřipravenosti svědčí případy, kdy se statkáři se svými rodinami ocitli na statku jiného odsunutého zemědělce, nikdo na místě neproověřil, kam je stěhují, stačilo, že hospodářství už bylo vyvlastněno a vedeno jako státní.

Následně po změnách v aparátu strany, po zatčení Marie Švermové, Gustáva Husáka nebo Rudolfa Slánského a dalších, byl stranický systém nucen více spolupracovat se státní správou, kterou do té doby silně přehlížel. Dříve upozaďované ministerstvo zemědělství se vrátilo do hry, a navíc se změnily podmínky také v samotné akci „K“, například známý babický případ (kdy byli v obci Babice zastřeleni místní funkcionáři obce, členové KSČ; patrně šlo o provokaci StB), agresivní přístup proti vesnickým boháčům a celou akci urychlil. V srpnu 1951 tak vznikla zmíněná směrnice tří ministrů – národní bezpečnosti Ladislava Kopřivy, vnitra Václava Noska a spravedlnosti Štefana Raise. Řídícím

centrem zásahu proti kulakům se stalo 3. oddělení V. odboru ministerstva národní bezpečnosti. Akci tedy začala řídit StB. Organizovaný přesun statkářů začal v listopadu 1951 a podle zprávy pplk. Kročka, který první akce řídil, „vesnická veřejnost přijala opatření kladně a rodinní příslušníci odsouzených se s nuceným vystěhováním pasivně smiřují“.

Bez pardonu

Když v lednu 1954 akce „K“ z rozhodnutí politického sekretariátu ÚV KSČ skončila, muselo vedení strany přiznat, alespoň soubě, že nesplnila svůj účel. Vnesla na venkov spíše zmatek a celé kolektivizaci uškodila. Strana tedy uznala, že akce „K“ byl chybný krok, napravovat křivdy ale i tak odmítla. Ostatně jak ministr Barák hned dodal, byl by návrat kulaků do jejich vesnic jednak debaklem pro zemědělskou politiku strany a jednak oni ve svém novém působišti na státních statcích většinou velmi dobře pracují. Právě v tomto momentě je kniha studií o akci „K“ textem poměrně zásadním – už u nás vzniklo několik studií o tom, že komunisté nebyli na převzetí moci de facto připraveni. Vzniklo i dost textů o tom, jak devastující vliv na tehdejší i současnou vesnici měla kolektivizace. Nechybí ani dostatek důkazů o zvláštní vykonavatelů tehdejší moci, které jsou i zde popsány patřičně výstižně. Autoři tohoto souboru ovšem přinášejí ne zrovna často připomínaný fakt, že i v 50. letech existovaly oblasti a obory či lidé, které režim prostě zlomit nedokázal nebo kteří mu aspoň neběželi snaživě naproti.

Martin Groman

Akce „K“ – Vyhnání sedláků a jejich rodin z usedlostí v padesátých letech. Studie, seznamy a dokumenty. Petr Blažek, Karel Jech, Michal Kubálek a kol. Pulchra, 636 stran.

O
čem
se
(ne)
mluví

Tašo
Andjelkovski:
Mirny

Lidé, kteří se motají kolem knih
 a mají je rádi, znají Taša Andjel-
 kovského od nepaměti. Byl totiž
 antikvářem za časů normalizačních na
 Můstku a po převratu ve vlastním antikva-
 riátu v Holešovicích a v Karlíně. Čechům
 známým se stal svým debutem Spálov. Za
 tento výbor z let 1966–2007 obdržel v roce
 2008 Magnesii Literu. V lednu vydalo na-
 kladatelství Fra sbírku Mirny. Protože mi
 nebylo jasné, jestli se jedná zase o výběr, ne-
 bo o texty nové, vypravil jsem se za Tašem
 do Galerie Dolmen, kde momentálně půso-
 bí. Podle básníkovy osobního sdělení byly
 napsány v roce 2007. Při té příležitosti jsem
 si nechal sbírku podepsat. Na druhé foto-
 grafii se Tašo uvolil zapózovat mi před foto-
 aparátem. Autorem obrazu v pozadí je Otto
 Placht.

Michal Šanda

Cestami

Chodí pro mě
Z mrtvé země

Chodí po mně
Mrtvá země

Chodí ze mě
Mrtvá

Vem mě

Půl

Jeden

Jedna

Do bezedna

Jdou

Necelí
V rozbité posteli
Drásají veselí
Rukama po sobě

Jenom tak
Trhat hmat
Potom spát

Nazí

Nazí nahlas
Ve své zemi
Sami
Němí

Co zbyde

Jenom kámen
Třeba dlaň
Taky nebe
Z cizoty
Někdo jiný
Jako ty

Chystá si tě

Ruce po nikom
Drží nikoho

Ruce po nikom
Po nikom sahají

Už je na ní
Bez dlaní

Už se nikdy

Do dvou ran
Vešli dva
Každý sám
Do všech stran

Cesta

Do popelu
K tvému tělu
Svoje tělo ustelu

Zimy stůl

Tma ze sazí
Ti dva

Reflektor mladých

č
e
m
s
e
(ne)
mluví

Po celodenním aktivu „Dva Milanové v kulturní revoluci. Semtext kontextu“ stavili se Milan Knížák a Milan Kozelka na Hradě u Klausů. „Jdete akorát, chlapci moji, zrovna jsem vytáhla z trouby výpečky,“ řekla Livia a už hnala Kozelku, aby si umyl ruce.

Odpočívali pak v noci ještě s Václavem Klausem na lehátkách na balkoně Vladislavského sálu, dívali se na noční oblohu a trávili – nejen výpečky, ale i kontexty.

Asi za hodinu prolomil mlčení Václav. Řekl potichu do majestátní noci: „Umělci mají právo si škodit!“

„Stará pravda, Václave,“ stvrdil jeden Milan. Druhý jen klepl prsty o dřevěné opěradlo lehátka a zahrozil do kosmického chřtánu viktorkami.

Milan Kozelka r. (čti replikant)

Z antikvariátních banánovek

O
čem
se
(ne)
mluví

Další
z piškvorných
knížek, kterou
nemá Národní
knihovna ve svých
fondech. Špalík
o rozměru 7 x 12 cm
je sešitý dvěma
železnými svorkami.

Stránky nebylo

možné naskenovat, nekvalitní dřevitý papír se při širším
rozevření lámal; musíte se proto spokojit s méně
kvalitním přefotografováním. O autorovi B. Pražském
se mi nic vypátrat nepodařilo. Pro úplnost v této
neúplnosti dodávám, že jsem Známkomluvu zakoupil
v antikvariátu ve Valentinské ulici za 180 Kč.

Známkomluva

Známkomluva je tlumočníkem nespěšných, i těch, kteří okolnostmi jsou nuceni vůči světu skrývat své sladké tajemství. Jí vyznává se láska, ona přináší tajné odpovědi na tajné dotazy, prostředkuje milostné schůzky, varuje před prozrazením a jiným nebezpečím – vůbec je spolehlivým poslíčkem a tlumočníkem milenců.

Pošta doručí dopis nebo jinou zásilku listovní, na pohled bezvýznamnou, známka však skrývá tajemství. Adresátka nebo adresát porovná umístění v knížečce, vyčte z ní příslušné sdělení a podle Známkomluvy zase známkou na dopise pošle příslušnou odpověď.

V naší příručce jsou zařazeny obrazce znázorňující, kterak se nalepuje známka na přední nebo na zadní straně obálky. Dále jsou tu jednotlivé významy různého nalepení známky s příslušným textem sdělení a odpovědi.

V každém případě je prospěšno napsati na přední straně „franko“, i když je známka na této straně. Neboť lze tímto ne-

nápadným slůvkem udati den i hodinu dostaveníčka. Pro hodiny před polednem napíše se „franko“, pro hodiny po poledni zase „Franko“. Hodina schůzky naznačí se tím, že se ono slůvko podtrhne rovnou čarou. Má-li býti dostaveníčko v jednu hodinu, podtrhne se celé slovo jednou čarou, ve 2 hodiny dvěma atd. Den schůzky naznačí se rovněž čarou – přímo pod slůvkem „franko“. Čáry označující hodinu, dají se tedy teprv pod tuto čaru, hlásající den schůzky.

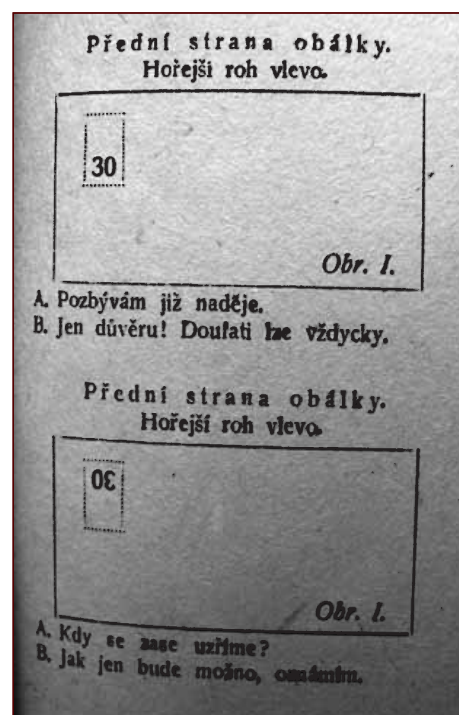
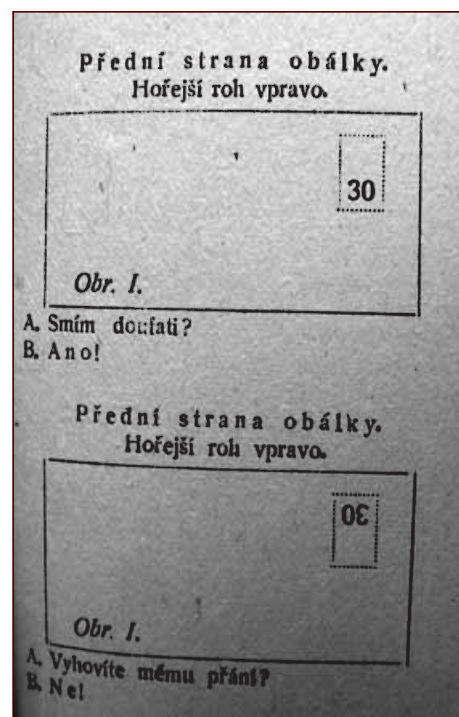
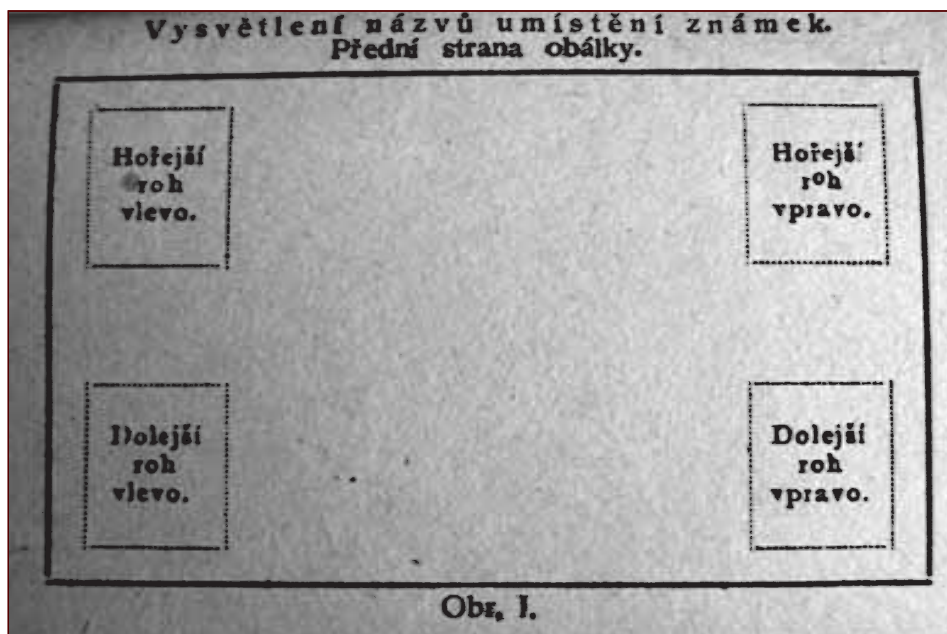
Známkomluvou možno se dorozuměti i s osobami, jež odesilatele třeba ani neznají. Předpokládá se ovšem, že adresát má ve svém majetku Známkomluvu. Případně možno ji jim zaslati nenápadně v obálce, na které připojeno slovo „gratis“ nebo „zdarma“ nebo „Neračte vraceti!“.

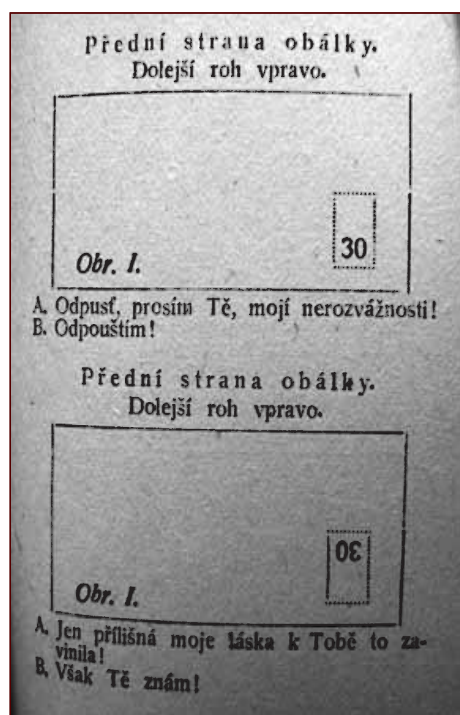
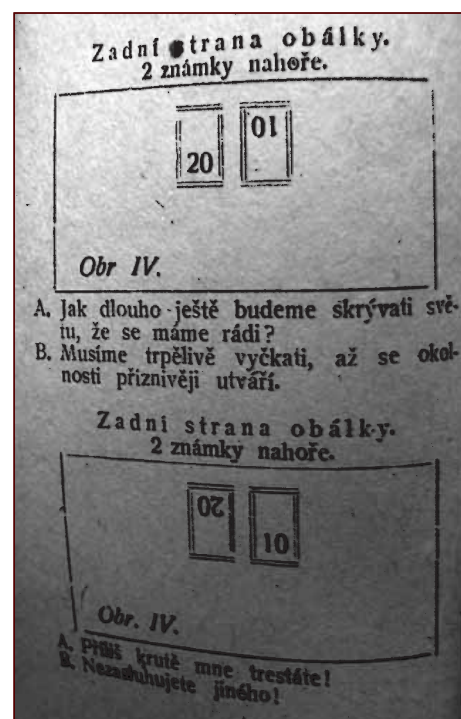
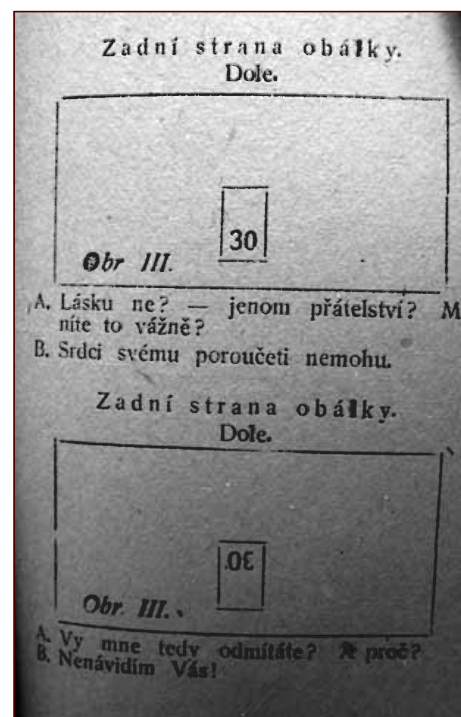
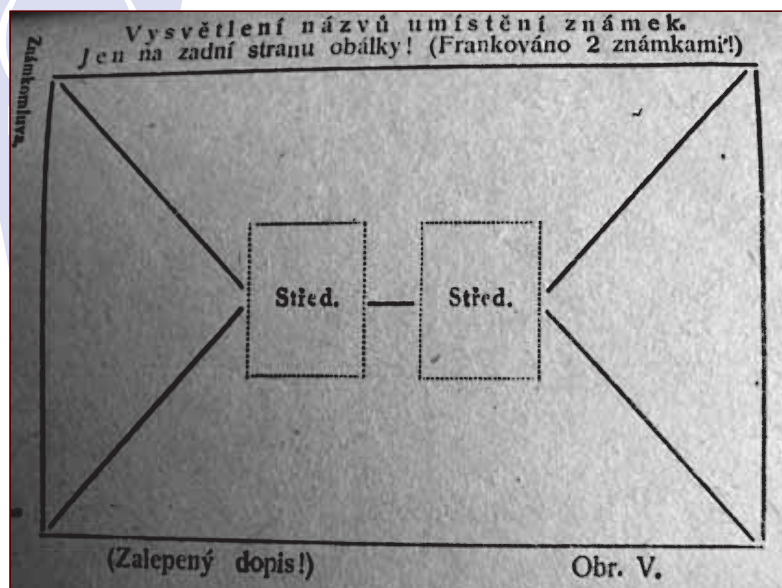
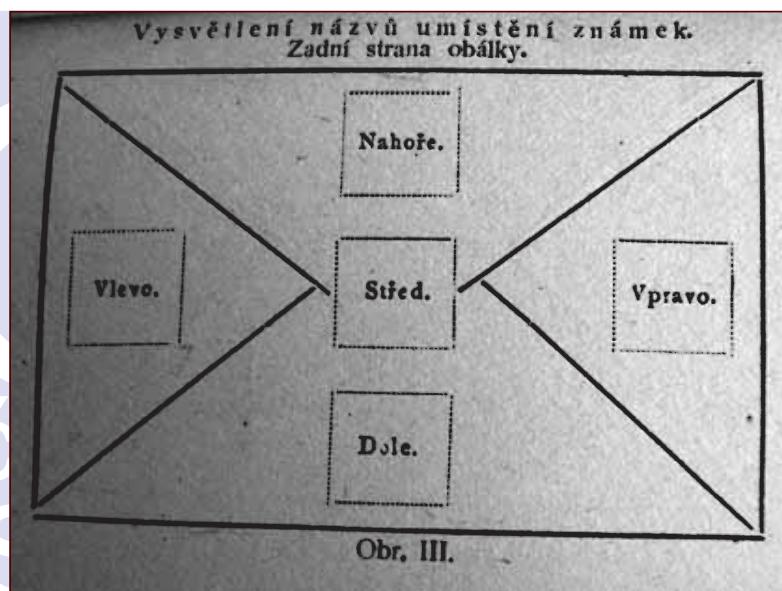
Doporučuje se obálky, pásky ap., opatřené známkami dle Známkomluvy, pečlivě ukládati. Ve chvílích nudy znovu prohlíženy stanou se zdrojem příjemné zábavy a oživí mnohou vzpomínku ze zaslých dob.

Používáním Známkomluvy vnese se do nynější, až příliš prosaické doby opět kouzlo zaslého romantismu.

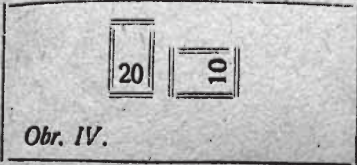
Je láska svými taji začarovaný zámek...
Nechť kouzlo její zvýší tajemná mluva známek!

Připravil
Michal Šanda

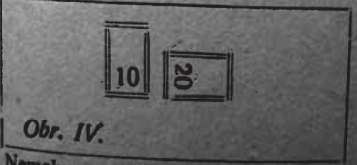
Zadní strana obálky.
2 známky nahoře.

Obr. IV.

A. I kdybyste mne stále odmítal (a), vím,
že jednou mne přece budete milovat!
B. Domýšlivost Vaše je směšná a ubohá!

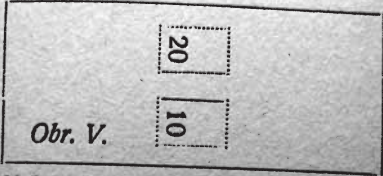
Zadní strana obálky.
2 známky nahoře.

Obr. IV.

A. Nemohu na Vás zapomenouti — vě-
nujte mi zase svoje srdce!
B. Nemohu jinak, než — vyhovět!

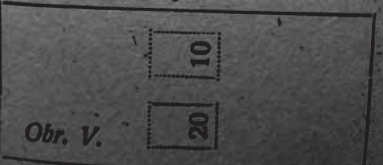
Zadní strana obálky.
2 známky v středu.

Obr. V.

A. Vaše srdce je průchodní dům.
B. Nač takových nárazek? Jestli se Vám
už nelíbím, jen to otevřeně dozněte!
Vnucovat se Vám nebudu!

Zadní strana obálky.
2 známky v středu.

Obr. V.

A. Žel, jen ve snu v lásky nebe
vcházím blažen vedle Tebe!...
B. Doufejte! Snad toto snění
jednou v skutečnost se změní!

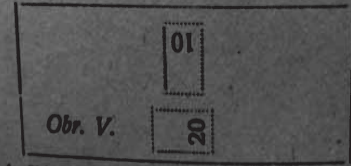
Zadní strana obálky.
2 známky v středu.

Obr. V.

A. Tím můžete být jist:
v srdci mém teď nenávisť!
B. Oplácím tu upřímnost:
v srdci mém teď tentýž host!

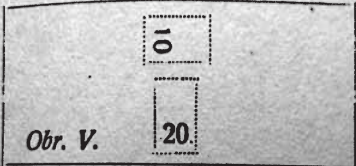
Zadní strana obálky.
2 známky v středu.

Obr. V.

A. Zda vzpomínáš těch blahých dob,
než láska naše klesla v hrob?
B. Uváděj jako květiny —
s láskou v hrobě i vzpomínky!

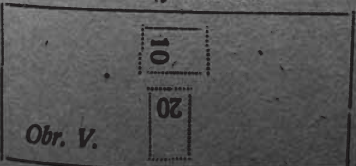
Zadní strana obálky.
2 známky v středu.

Obr. V.

A. Ukázala jste se mi v pravém světle!
B. Co jiného mohu od Vás očekávat, než
ustavičné výčitky?

Zadní strana obálky.
2 známky v středu.

Obr. V.

A. Přijdu, avšak jen s tou podmínkou, že
budete hodnější.
B. Mohu jenom — slíbit!

NEJNOVĚJŠÍ
ZNÁMKOMLUVA
K TAJNÉMU DOROZUMÍVÁNÍ
SE ZAMILOVANÝCH.

NAPSAL
B. PRAŽSKÝ.
DRUHÉ VYDÁNÍ.

✠

Nakladatelství
SOLC A ŠIMÁČEK V PRAZE
společnost s r. o.

Muž, který si koupil Irsko

Diskrepance mezi světem powerpointových prezentací a světem „na ostro“ poznamenala projekt umělých ostrovů The World v Dubaji. Metodou sypání písku do moře tam mělo vzniknout umělé souostroví, při pohledu z výšky napodobujícího mapu světa.

Muž, který koupil Irsko, se jmenoval John O'Dolan. Koupil si Irsko z písku, Irsko na dohled od ropných věží, na dohled mrakodrapů jak z 22. století, Irsko v tropickém moři, chtěl ho rozparcelovat a rozprodat. John O'Dolan ve své zemi zbohatl na realitním trhu. V Dubaji ale narazil na někoho silnějšího.

Příběh písčného souostroví Svět připomíná pohádku, připomíná příběh, ve kterém se zlaťáky v košíku od pohádkového děda promění ve spadané listy, ve kterém se nádherné šperky rozsypou na prach. Zájem klientů byl malý, umělé ostrovy se začaly nořit do moře. Co vypadalo tak dobře na CNN a v reportáži z National Geographic, bylo v realitě virtuálních kouzel zbavené jen tím, čím to

prostě bylo. Jen pískem nasýpaným do moře.

Problém nesmyslných investic je často problémem záměny představ a skutečného stavu přirozeného světa. Vývoj dubajského projektu ukazuje, že v obou těchto světech platí jiná pravidla.

Nabízí se otázka, jestli je možné vystavět jiný svět prostředky našeho reálného světa. Krása tropických ostrovů je přece založena na čemsi přirozeném. V reálném světě chrání tropické ostrovy korálový útes, který brání mořskému proudu ostrov odnést do moře. Je to současně křehké a současně trvalé. Turisté tam hledají kouzlo přirozeného světa.

Irsko v Dubaji přišlo na 28 milionů eur. John O'Dolan stálo nejen tyto peníze. Ve

trati

svém domě ve čtvrti Rusheen Bay ve městě Galway si 3. března 2009 kvůli ztrátám na realitním trhu prostřelil hlavu. Zanechal po sobě ženu a tři děti.

Dubai World na Wikipedii: [http://en.wikipedia.org/wiki/The_World_\(archipelago\)](http://en.wikipedia.org/wiki/The_World_(archipelago))

Doktor Straka

Pokud uvažujeme o současném světě, zdá se, že poněkud scestných vizí se nás dotýká více, než by nám bylo milé. Neztrácíme smysl pro přirozené poměry, pro realitu? V týdeníku Respekt č. 3/2011 je reportáž o lidech, kteří u nás vymysleli systém exekucí. Byl tam příklad, kdy nějaká mladá žena zapoměla zaplatit deset korun k pokutě za černou jízdu v MHD. Zaplatila jen pokutu, ale ne už jízdenku. Po sedmi letech jí doktor Straka vyměřil exekuci na částku 11 904 korun. A to má být v pořádku. Je to postup možná podle platných zákonů.

Platíme nařízené desátky, aby stát nechal na pokoji náš domov. Sami jsme investory tohoto státu. Je tristní, když dovolíme, aby toho využívali ti, kdo mají vliv, je tristní, když vznikají pravidla, jako jsou tato. Parlament prosadil takový zákon, a nyní je tedy nutno platit. Těžko pochopit zemi, která takto funguje.

Desetikorunu může zapomenout zaplatit každý, to je zřejmé, stejně jako je zřejmé, že nezaplacená desetikoruna by žádný podnik nemohla položit. Stejně jako je jasné, že pokud by se podnik ozval přímo dotyč-

„dlužníci“, pak by jistě bez problémů zaplatila nejen tu desetikorunu s přiměřeným úrokem (to by možná dělalo, když to přeženu, tak padesátikorunu), ale třeba i částku přiměřenou celému postupu, snad 250 Kč za upomínkový dopis.

Doktor Straka ale prosadil zákon, kterým si pomáhá. Dojí peníze z kapes obyčejných lidí, a ještě se jim veřejně vysmívá.

Umělý svět, ve kterém žijeme. Svět diskrépance mezi přirozeným řádem věcí a umělými vizemi, které nám kdosi předkládá. Někdo, kdo umí „pracovat s médii“. Zákon, který doktor Straka prosadil je ve své podstatě masochistický, řeže do živého. A přece to nikomu nijak nevadí, naši zástupci nejsou schopni s tím něco dělat.

Doktor Straka surfuje na vlnách, využívá situace. Využívá toho, že nejsme schopni vidět, co je přirozené a správné. Tak aby se podobně získané peníze obrátily v prach, aby se rozpustily v moři. Protože je jich jako toho písku...

Ordinérní guru a sekta Poetrie

Na začátku ledna přinesly novinu zprávy o tom, že Útvar pro odhalování organizovaného zločinu Policie ČR začal hledat poškozené v případě Jaroslava Dobeše, zakladatele a lídra ezoterické školy Poetrie.

Principy, na jakých jeho škola existovala a kupodivu zřejmě dosud existuje, lze ve zkratce dohledat na internetu ve filmu Teřezy Tary V čem je háček? z roku 2007.

Na webu jsou také k dohledání Dobešovy koláže, prodávané pod registrovanou značkou Astrofocus za ceny od tří do čtrnácti tisíc.

Jenom nevím, zda policie po vyslechnutí zneužitých dívek dostihne také Dobeše samotného, neb v současné době, jak aspoň z jeho stránek vyplývá, dlí kdesi v Bangkoku či v podobných dálkách.

Dobešovy vlastní texty, jejichž ukázky jsou dostupné na webu např. pod názvem Casanova sůtra aneb Tajnosti lásky a sexu nasvědčují, že se jedná o velmi ordinérního chlápka, který v tom umí „chodit“. Jak se zdá, byl schopen, jaksi podobně jako doktor Straka nebo developři v Dubaji, vytvořit nesmyslnou, avšak určitým okruhem lidí obecně sdílenou vizi.

V Dobešově případě se jedná o vizi zaměřenou na duševně poněkud labilní dospívající mládež. Byl schopen vytvořit sekanou z povrchních frází o tantrě, východní filozofii apod. Na tuto vizi navlekl organizaci nabízející „mystické poznání“ speciálně mladým dívkám. Současně vytvořil ve své organizaci jaksi samo sebou se posilující konkurenční prostředí. Ty účastnice kurzu, které zaplatily nejvíc, měly nejvíc dostat. Která z nich byla v této „škole“ vpředu, měla „prestíž“, obdiv méně „šťastných“ účastnic systému.

Když člověk nahlédne do podobných procesů, vidí, jak málo stačí, jak snadno se lidé nechají zavést na vysloveně pomýlené cesty, jak se snadno se stanou objekty zneužívání.

Jsme stádo ovcí? Je tohle prostě běžný stav světa? Jsem zvědav, jak s tímto případem Útvar pro odhalování organizovaného zločinu naloží.

Zdeněk Mitáček

Václav Engler

Žít

Kráva

Při chůzi cizí vesnicí
Jediná
Pasoucí se kráva
Mě uvítala, zabučela
Jediná
Koho jsem tam
Pozdravil

Letní noc za oknem

Teprve když v bytě umlknou
Všechny elektrospotřebiče
Rozezní se letní noc za oknem
Milostnými nápěvy cvrčků

Dva přátelé

V rohu hrazeného výběhu
Tele a malá koza
Usazené proti sobě
Oháňkami češou trávu
Stříhají ušima

Sršání v lese

Na dřevěném stropě
Dva tucty sršáků
Vyspravují hnízdo

Potměšile černá očka říkají
– to nám myslivci vztyčili čihadlo!

Kukuřičné pole

Kukuřičné pole se zdraví s větrem

V hlubinách
Nedozrálých zakuklených klasů
tiše šeptají rostliny

Velehory

Nad průmyslovým velkoměstem v nížině
Vyrůstají velehory nachu a odkvetlého chmýří

Těžké chuchvalce páry
Po přívalových deštích
Odpočívají na půl cesty do nebe

Návštěvní den

U hnízda pod tovární střechou
Se za dováděného výskotu
Střídá průvod vlaštovek

Také jsem byl dnes na prohlídce
Nového bytu

Lovící čáp

Jak pavouk
Opatrně našlapuje loukou

Přísným černým okem
Měří svět

neděli

Zarostlý rybník za vesnicí
Se vlní malými vráskami
Které mu na hladině přidělal vánek

Letní chmury

Okoralé zhnědlé listí
Víří pod srpnovou oblohou

Podzim v nedohlednu

V rákosu čtyři malé labutě
Matka pluje opodál

Brouk

Velký černý brouk
Šplhá rozvážným krokem
Po zámkové dlažbě
Při rušné silnici

Tykadly se zamyslí...
... pláchne do vysoké trávy

Přejetí

V kolejišti sbírají hasiči do pytle
Přejetého průvodčího

Přesto
Budou za chvíli
Všichni zas někam spěchat

Vysoké duby

Vysoké duby
Předčasně pozlacené
Uspěchaným podzimem
Stojíte tu možná
Stovku let

Tak pevné kořeny!

Hospoda na cyklostezce

V útulné potemnělé hospůdce
Ke mně s očekáváním vzhledla
Mladá černovlasá číšnice
Odložená u stolu
Nadívaném starci

Objednal jsem si pivo

Zahradní práce

Při prořezávání švestky
Jsem se náhle zarazil
Nebolí, nevadí Ti to?

Trpělivě držela

Shrnutí zámecké prohlídky

Rozložitý kaštan s ježatými plody
Pozoruje přitažlivou průvodkyni
Bafající voříšek postává
V kotci před nízkou boudou

Postižený

Postižený chlapec se potácí
Ve větru před krupobitím
V ruce tašku s nákupem
Stromy se k němu
Mateřsky sklání

Sojčí křik

Za šedivého dne a vichru
Zní křik sojek skrytých
V trní na mezi
Tak zlověstně

Jdu dál po ní cestou

Úzkost

Večerní ulici zastínil kouř
V mnoha domech zas hoří
Kotle na tuhá paliva

Je mi o dvanáct měsíců víc

Žába

Výletník na verandě
Pohádkové chaloupky?

Žabka odpočívající na větvi
Pod červenou muchomůrkou

Koncert kapely, s níž jsem vyrůstal

Na folkovém koncertě v synagoze
V laskavé záři reflektorů
Pod byzantizující kopulí
Byl jsem znovu dítě
Co po devadesáti minutách
Umřelo

Kofata

Bílé a rezavé kotě na nábřeží
Pozorují s úžasem
Tekoucí řeku

Když je to omrzí
Rozběhnou se do soumraku
Hrát

Kolonáda

Na kolonádě
Podél oprýskané sochy
Otce národa

I holubi vypadají
Nějak zuboženě

Zbyli jsme tu
Samí mrzáci

Smola

Široký kmen se zelenou patinou
Brázdí tenká stružka smoly

Smíšený les za mě právě uronil slzu

Na hlavní třídě

Na spoře nasvícené scéně
Hlavní třídy
Jsem ten říjnový večer
Jedním z nechtěných herců

Naštěstí
Nebudou naše představení
Reprízovat

Dobrá rada

Při sekání klestí
Kolem mne v trávě
Poskakuje červenka

porad', co se starostmi

Zakrouťí hlavičkou
A mlčky se vykálí

Mezi deštěm

Holou břízu rozechvěla
Předtucha dalších plískanic

Zpoza obzoru
Stoupají kaňky mračen

Než opadá listí5

Listy sakur
Napuštěné podzimem
Zbarvily studenou ulici

Pod nimi
- prázdné obličej
Říjnových chodců

V zahradní boudě

Z rozedraných škrpálů
Vyskočili dva pavouci
Bez reptání a slz
Se hned porozhlédli
Po novém bytě
- jsou pryč

Blázen na trati

Když na zasněžené silnici
Míjím obecního blázna

- chodí s károu žebrat
O staré železo

Vzájemně si pokyneme
Na pozdrav

Lesní tuň

U zasněženého břehu
Tiše shlížím
Spolu s břízami
Na temnou hladinu

Nevidím svůj obraz
Jen zežloutlé listí
Na dně

Léčivá procházka

Liduprázdný les
Zachumlaná šedá obloha

Mi srazily horečku
Nahmataly puls

Pak mě propustily

Noční zahrada

Černou oblohu
Poškrábal meteorický roj
Nemám přání
Jen tak zírám do noci

Lampiónový průvod

Mladí, staří
Rodiče i děti
Krátce zahlučeli
Nočním sídlištěm
Párkrát blikla
Světla lampiónů

Pak
Vše pohltila tma

Na čihadle

Na čihadle
Uprostřed školky
Malých smrků
Přikrytých bílou duchnou
Se snažím pořádat myšlenky...

... nastydl mi zadek

Soucitný tvor

U schodů do chaty
Jsem našel
Vlašský ořech
Jakoby na skořápce stálo
„Od veverky na přilepšenou“

Přecitlivělost

Šedá křídla holubů
Stíní olovené nebe
Někde za zátylkem
Klape po kolejích vlak
První opilec už
Na ulici objal lucernu

Město v pravé poledne

Mráz vše orosil
Dobřela
Ledový okamžik
Studí až na kost
Ojíněné stromy volají
– budou prázdné ulice!

Hokejový zápas

Pod střechou
Zimního stadionu
Se spolu živě baví
Dva vrabci

Sleduji je

Dnes
Budu odcházet
Spokojený
Nehledě na výsledek

V chatě

Malým čtvercovým oknem
Se dovnitř vkradlo
Ranní slunce

V jeho paprscích
Si teď spolu hrají
Prach a stará pavučina

Země za mořem z kamene

Šplhám mořem z kamení

– už jsem jen
Vzpomínkou zarostlé stezky
Kráčející hlubokým lesem

Očima rozviklané rozhledny
V korunách vysokých stromů

Mozaika

Na panelové stěně
Září do tmy mozaika
Žlutých
Okrových
Oranžových barev

Nakrojený měsíc
První hvězdy
Z dálky přihlíží

První paprsky

Nízké slunce nad vlnkami kopců
Se mi směje do očí
Sedím v nevytopeném autobusu
Necítím mráz

Děšť se sněhem

Bílé nebe
Přesto – je tma
Ledová přeháňka
Přesto – necítím chlad
Stojím vedle stromů
Tváře nám bičují
Tající štiplavé vložky

Pasažér

Svítá
Zoraná pole
Pletence stromů

Kéž tenhle autobus
Nikde nezastaví

V lese u pomníčku zabitého studenta

Mluvím s Tebou

Odpovídá
Březové listí
Poskakující ve větru
Hustý déšť
Co se právě spustil

Z knihy pohádek

Srpek měsíce
Klouže promodralou nocí
Nad rozježenými větvemi borovic

Výjev jak
Z pohádkové knížky

‘Vyhasnutí – smíšený les

V přítmí bříz a nařasených smrků
uhrančivě září měděné kapradí

Kdesi bafnul, snad zív, srnec

Studený den dohasíná

‘Už zase kvetou sakury

Už zase kvetou sakury
Smělé
Růžolící
Hráz dlouhým odpoledním stínům
Co dopadají
Na náměstí
Na můj život

Milosrdné stromy

10 000 metrů

10 000 metrů vysoko
Krájí nebe bílá brázda letadla
Dole v protisměru
Spěchá vlak

Horizontála života
– prchavá čára na obloze

‘Pouť rostlin

V polích za rozvodnými stožáry
Kukačka odměřuje čas
Město dosud spí
Jen bílé chmýří pampelišek
Se už vydalo na cestu

‘Pod sluncem lužních lesů

Úzká stezka vprostřed
Vysoké rozcuchané trávy
Se zatajeným dechem naslouchá
Neviditelnému reji

Ještěrek
Slepýšů
A zmijí

‘Po desáté večer

V hodině duchů
Šumí ulicí příliv
Nočních chodců

Hvězdy na vyhaslém nebi
Se vlídně usmívají

‘Výroky kočky

Mňau
Odpověděla mi mouratá kočka
Sedící na vratech

Jak prosté, básnířko s dráčky!

‘Úplněk

Dlouhé stíny mraků spěchají pozřít noc
Úplněk jasně září na miliony let
Co kolem něj plachtí

Pořád stejný měsíc?

‘Mezi obilnými klasy

Zlaté moře naslouchá
Desítkou párů dlouhých uší

Že by už zajíci začali
Sklízet úrodu?

$$1 + 1 = 3$$

1 + 1 = 3
Modrý nápis na odstaveném vagonu
Listí stromů nad tratí se lehce chichotá
Za nádražím šumí dálnice

Opilost – pár promile osvětlení

‘Ve vojenském pásmu

Hladina rybníku něžně naráží
Do stěn plechové pramice u břehu
Všude kolem – jen lesy a lesy...
... a nebe zčeřené brázdami dopravních le-
tounů...
... taky dvě metrůkové víly supící na kolech

‘Posečená zahrada

Nad posekanou trávou přelétla červenka
Jako
Loňské léto
Dědeček
Kocour Mourek a jeho malá sestra

Přicházení
Odcházení

V záhoně

Šedivá myška si mi zkoumavě prohlíží

– to ty mi s krumpáčem ničíš byt?

Víš vůbec

Čí je tahle zem?

Při četbě

Ranních rozhovorů

V klášteře opata

Lin-ťiho

Zapadající slunce maluje svatozář

Smrčkům a jabloním

Neklidná žabka – žbluňk do tůně!

Holka v plavkách seče trávu

V zahrádkářské kolonii

Pod zamračeným nebem

Odbarvené holé stromy na stráni

Naslouchají kachnám

Smějícím se dole v řece

Opodál v zahradě se líně otočil velký kocour

Raduji se – tady a teď – žiji

Svěcení neděle

Mladý bažant se vznešenou pózou

Krokuje zpustlou zahradu

Vedle na silnici si s chodci hraje

mouratá kočka

Drobné konvalinky

Zvědavě vykukují mezi plaňkami

Příliš hlučný bůh

spánku

Zatažené žaluzie zuřivě drnčí

To do nich, jak do strun, krovkami hrábnul

Neúnavný malý muzikant

Vykulený chroust

Co při každém záblesku reflektorů

Aut projíždějících pod okny

Nabízí zšeřelému pokoji

Další hudební přídavek

Na dobrou noc

Teatrum mundi

Jednonohá kavka poskakuje z pražce na pražec

Tuctová paní zavlínila obrovským poprsím –

Pět vteřin slávy

V protisměru se, pro jednu, navždy, míjí

dva proudy cestujících

Somráci na lavičce se bleskově vystřídali –

S šestou hodinou je tu nová směna

Vše na hlavním nádraží viděl, zapsal

Divák?

Herec?

S kelímkem zvětralého piva

Před půlnocí – u hlavní silnice

Vichřice – ta vůně !

Vdechuji chladný vzduch

V němém úžasu nad omamně bílým úplňkem

A těžkými hustými mračky

Co, jak houba, myjí zadělanou noční oblohu

Vichřice!

Směju se životu a bezesmrtnost mi nudí

Holomráz

Zmrzlé slunce šplhá

Po větvích ojíňených stromů

Opuštěný pes na poli

Drží stráž u mrtvého druha

Nahodilé vločky ostýchavě padají:

Ťap

Ťap

Na vesnici

U příkopu obšťastňuje kocour kočku

Další, kus opodál, z nich nemůže spustit oči
nejspíš je v pořadí

Na obloze se přetahují těžká mračka

S rozevlátým sluncem...

... zítra je výročí konce druhé světové války

Moucha mi usedla na ruku

Moucha mi usedla na ruku

A sepjala přední nožky

Jakoby děkovala

Že se může na chvilku ohrát

Ó, díky, muško, že ti mohu předat

Ne dharmu

Ale své tělesné teplo

Říjnová neděle

Na břehu přehrady padá soumrak

V rákosí – beze strachu – hrají cvrčci

Možná naposled, svou píseň

Než, do jara, napořád, odejdou pod zem

Obecenstvo je dnes mimořádně chladné

tisíce drobných vlnek

na blyštící se hladině

A

Mozolaté kořeny plazící se přes cestu
 A slunce ochlazené lesními stíny
 A srdeční puls už nejde ani spočítat
 A dvě sotva plnoleté holky dovádějící na
 břehu rybníka
 A psychotický zajíc, co se vrhá cyklistovi
 pod kolo
 A...
 ... a nebe – má dnes do modra vyhlazené
 vrásky

Spadané listí

Zežloutlé listy na zahradě pod břízou
 Mi šeptají
 Vybarvily jsme se a napadaly na zem –
 vítání podzimu
 Zetlejem, zajdem
 znovu přijde jaro...

To akorát Ty pořád něco máš...

Dušičky

Proti hřbitovní bráně – velký kříž
 Se žluklou svatozáří úplňku

Tma, mráz a stovky rudých, zlatých světél
 Na náhrobcích
 Sen?
 Probuzení?
 Teď – nad hrobem prarodičů přelétla duše
 Nebo to byl jen kos
 Co právě o kus dál štěbetá?

V hrůzostrašném
lese

Vysoký měsíc hnízí v korunách smrků
 S nocí padá mlha
 vše se rozplývá a mizí
 Jak taveno v Morganině kotli

 Nebojím se
 Jediné strašidlo v celém lese
 Jsem já

Do sněhu

Pode mnou sníh
 Křup! Křup!
 Za mnou tiché mizející stopy
 Kolem mne stromy
 Žuch! Žuch!
 Shazují bílou hřívu
 Nade mnou sýkorka s nafouknutým bři-
 chem
 Ťuk! Ťuk!
 Klepe do holé větve zprávu
 Že zima přišla nějak moc rychle

Pod mechový
koberec

Pod mechový koberec
 U kořenů břízy
 Ukládám vytržený zub
 Frrr!!!
 Přilétl znenadání brhlík
 A usedl na větev
 Že by i ta sebenepatrnější
 Odumřelá kost
 Měla svého ducha?

Ponaučení Mistra
voříška

Víš co udělat, abych Tě nekousnul?
 Jistě, strčit Ti ruku do tlamy

Na exkursi

V zahradním jezírku
 Si hladím zlatou rybku

Otevírá tlamu
Tak co – přeješ si vůbec něco?

To

Přede mnou
 Smutné oči feny
 Co právě potratila

 Nade mnou
 Zakaboněné letní nebe

Pode mnou
 Kamení a prach cesty

To je to
 Co trvá

Sýkorka za oknem

Sýkorka za oknem hladově zírání dovnitř
 Rád bych se jí zeptal
 Zda ptáci taky trpí závratí
 ...musím se poohlédnout
 Po krmítku

V příštím čísle (vychází 3. března 2011)

rozhodně nenajdete:

Dárkový voucher společnosti
Klenoty Aurum

12 rad pro delší orgasmus

Televizní program na příští týden

Na shledanou příště!
Ne za pomeňte!